

малки и голѣми — сж накацали по клонетѣ на дърветата. Цѣлата гора се оглася отъ виковетѣ и кръсътитѣ на нейнитѣ обитатели.

Но ето, че на брѣга виждаме самотна колиба. Спираме лодката и слизаме на брѣга. Приближаваме се до колибата и виждаме, че тя е необитаема. Навѣрно, нейнитѣ жители сж я напуснали и сж отишли да живѣятъ въ по-високитѣ мѣста, за да се спасятъ отъ жълтата треска. Но изведнажъ погледа ми се спрѣ на едно много страшно и интересно животно. То имаше тъмно-сивъ цвѣтъ, а главата му бѣше голѣма, колкото на дете. Чакъ когато дойдохъ близо до него, разбрахъ, че това е суринамска жаба, известна съ своята голѣмина и грозота. Преднитѣ ѝ крака сж много тънки и иматъ голѣми прѣсти.

Оставихме лодката и пжтуваме по суша. Взехме си достатъчно количество храна и тръгнахме. Не следъ дълго време навлѣзохме въ истинското царство на тропическитѣ гори. Пжтеката, по която вървѣхме, бѣше блатиста и заградена отъ дветѣ страни съ тръстика, бамбукъ, разни треви и храсти съ красиви цвѣтове и ярки плодове. Растителността тукъ е тѣй разнообразна, че човѣкъ мжно може да намѣри две растения, които напълно да си приличатъ. Клонетѣ на дърветата се сплитатъ въ гжстъ сводъ, който се издига високо надъ главитѣ ни. Дърветата водятъ помежду си мълчалива, но безпощадна борба, за да бждатъ по-близо до слънцето. Гѣвкави лиани и множество пълзящи растения се виятъ около клонетѣ и стеблата на дърветата. Едни отъ тѣхъ се преплитатъ като вжжета, други като змии се увиватъ, а други висятъ като мъртви плетове. На нѣкои мѣста лианитѣ се виятъ спирално и съ много зигзаги достигатъ чакъ до върховетѣ на дърветата.